

Meditacions: Diumenge de la quarta setmana de Quaresma (Cicle A)

Reflexió per a meditar el quart diumenge de Quaresma. Els temes proposats són: superar les aparences; la missió de David; Jesús ens allibera de la ceguesa.

EL PROFETA SAMUEL es troba a la casa de Jessè. El Senyor li ha dit que entre els seus fills es troba el futur rei d'Israel. Quan es presenta el més gran d'aquesta família, anomenat Eliab, Samuel creu que aquest serà l'escollit, però Déu li diu: «No et fixis

en el seu aspecte ni en la seva estatura. L'he descartat. El que val no és allò que l'home veu: l'home veu l'aparença, el Senyor veu el fons del cor» (1 Sam 16, 7). Jessè presenta els seus set fills, però cap d'ells és l'escollit. No serà fins que arribi David, que estava pasturant el ramat, quan el Senyor digui a Samuel: «Ungeix-lo, que és ell» (1 Sam 16, 12).

Déu ens convida a anar més enllà de les aparences; és a dir, a superar les primeres impressions que ens pugui causar una persona. A vegades pot passar que, quan coneixem algú, ràpidament aixequem un mur perquè creiem que no encaixa en els nostres paràmetres d'afinitat.

Aquesta actitud, però, ens priva d'enriquir-nos amb la manera de ser d'aquella persona. Segurament ni el seu pare ni els seus germans es van imaginar que David, el més petit, seria l'escollit per a una missió central en la història d'Israel. Fixar-

se en el cor dels altres, com fa el Senyor, ens porta a descobrir el seu autèntic valor, molt més gran del que podíem pensar.

«La comprensió que és fruit de la caritat, de l'amor, “comprèn” –escriu el prelat de l'Opus Dei–: “veu”, primerament, no els defectes o les faltes, sinó les virtuts i les qualitats dels altres»^[1]. L'afecte facilita que ens fixem en el que és positiu. Malgrat tot, no sempre és senzill superar les aparences. Tot i el nostre esforç per mirar el cor, podem tenir reaccions d'incomprensió cap a altres persones. És el moment de demanar ajuda al Senyor, sense desanimar-nos, perquè puguem dir amb el salmista: «m'has eixamplat el cor» (*Sal* 119, 32).

ABANS de l'elecció del Senyor, David era un senzill pastor. De fet, quan Samuel es va presentar a casa seva, ell es trobava pasturant el ramat (cf. 1 *Sam* 16, 11). Després d'haver estat ungit pel profeta, va ser envaït per l'esperit del Senyor. A partir d'aquell moment ja no seria només un pastor d'animals, sinó que s'encarregarà de cuidar el poble d'Israel. Abans s'ocupava que les ovelles no s'allunyessin del ramat i no fossin atacades per les bèsties; ara, en canvi, es preocuparà principalment que els israelites vagin pel bon camí i es mantinguin lluny de les falses llums. Una missió que podrà exercir perquè Déu, el veritable pastor, l'ha escollit. «Em guia per camins segurs, per amor del seu nom; ni que passi per la vall tenebrosa, no tinc por de cap mal. Tu, Senyor, ets vora meu: la teva vara i el teu bastó em donen confiança» (*Sal* 23, 3-4).

Tot i ser el pastor d'Israel, el mateix David de vegades s'allunyarà del camí. Una experiència que, d'una manera o una altra, a tots ens passa. A vegades podem sentir la incoherència entre allò que hauríem de ser i el que som; entre el que diem i el que fem. No obstant això, en la vida de David hi ha un fil conductor: el diàleg amb Déu. En tot moment, tant en la victòria com en la derrota, procura dirigir-se al Senyor, perquè sap que tot el que té prové d'Ell. És pastor d'Israel no perquè s'ho hagi guanyat pels seus mèrits, sinó perquè Déu, en fixar-se en el seu cor, l'ha escollit. «L'experiència del pecat, doncs, no ens ha de fer dubtar de la nostra missió –deia sant Josepmaria–. (...) El poder de Déu es manifesta en la nostra feblesa, i ens impulsa a lluitar, a combatre contra els nostres defectes, tot i saber que mai no obtindrem del tot la victòria durant el camí terrenal. La vida cristiana és

començar i recomençar constant,
renovar-se cada dia»^[2].

Encara que siguem febles, podem convertir-nos i ser per als altres font de l'amor incondicional de Déu, ja que Ell ens fa dignes de ser estimats més enllà del propi pecat. La seva misericòrdia no s'expressa només com a perdó davant la misèria humana, no és una *excepció* per a qui s'equivoca, sinó que expressa l'amplitud de l'amor de Déu, que és anterior a l'experiència del pecat: «Encara no havies nascut, ni tan sols existia el món, i jo ja t'estimava. Des que existeixo, jo t'estimo»^[3]. La misericòrdia de Déu en certa manera ens defineix: està en l'origen del nostre ésser i en l'origen de la seva providència al llarg de tota la nostra vida. Amb aquest amor David és escollit, perdonat i confirmat en la seva missió; i amb aquest amor està cridat a ser pastor d'Israel.

DELS descendents de David sortirà el Messies, el pastor que no només guiarà el poble d'Israel, sinó que rescatarà tota la humanitat. Ell mateix serà la llum del món, aquell que traurà els homes de les tenebres perquè busquin el que agrada al Senyor (cf. *Ef* 5, 8). Amb el pecat «ens tornem cecs i ens sentim millor en la foscor i anem així, sense veure-hi, com els cecs, movent-nos com podem. Deixem que l'amor de Déu, que envià Jesús per salvar-nos, entri en nosaltres i (...) ens ajudi a veure les coses amb la llum de Déu, amb la verdadera llum i no amb la foscor que ens dona el senyor de les tenebres»^[4]. De la mateixa manera que quan s'il·lumina una habitació es poden distingir els seus objectes, amb l'arribada del Messies desapareix la foscor i és possible abraçar les bones obres.

Quan Jesús va retornar la vista a un cec de naixement, en realitat el miracle va ser molt més gran que la curació corporal. «Creus en el Fill de l'home? Ell li va respondre: I qui és, Senyor, perquè hi pugui creure? Li diu Jesús: Ja l'has vist: és el qui et parla. Ell va afirmar: Hi crec, Senyor. I el va adorar» (*Jn 9, 35-38*). Crist ha curat la seva ceguesa perquè, veient-lo, reconegui que Ell és el Messies. Aquell home, en contemplar el rostre de Jesús, no ha deixat només la foscor física, sinó sobretot la de l'ànima: amb la seva fe ha pogut acollir la llum que li va oferir Crist. En canvi, els fariseus, incapaços d'admetre la seva ceguesa, es van tancar a l'acció del Senyor. «Els digué Jesús: Si fóssiu cecs, no tindríeu pecat. Però, com que dieu que hi veieu, el vostre pecat persisteix» (*Jn 9, 41*). Podem recórrer a la Mare de Déu perquè sapiguem reconèixer els nostres errors i deixar així que Jesús il·lumini la nostra ànima.

[1] Mons. Fernando Ocáriz, Carta pastoral, 16-II-2023.

[2] Sant Josepmaria, *És Crist que passa*, n. 114.

[3] Sant Alfons Maria de Liguori, *Tractat sobre la pràctica de l'amor a Jesucrist*, 1, 1-5.

[4] Francesc, Homilia, 22-IV-2020.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca/meditation/meditacions-
diumenge-de-la-quarta-setmana-de-
quaresma-cicle-a/](https://opusdei.org/ca/meditation/meditacions-diumenge-de-la-quarta-setmana-de-quaresma-cicle-a/) (17/03/2026)